

да се научавамъ за подобни непотрѣбни менъ врати... Вървете на право. Въ хрусталака въ дупката на едно дърво ще видите гнѣздо на старата врана. Тя е любознателна птица. Много е пжтувала и сигурно ще ви даде точни свѣдѣния.

Зѣплю се отправилъ по-нататѣкъ. Вървѣлъ, вървѣлъ, уморилъ се, но никждѣ не видѣлъ старата врана. Той седналъ подъ едно дърво да си почине. На близо брѣмчела оса.

— Слушай, осичке! Не знаешъ ли дѣ се намиратъ магьосанитѣ врати?

— Не зная, казала осата. Азъ имамъ друга работа. Върви изъ тази пжтечка сѣ напрѣдъ. Навѣрно ще срѣщнешъ раздавача, който се връща отъ вълшебнитѣ страни. Той носи пълна чанта съ чудесни новини...

— А какъ ще го позная, попиталъ Зѣплю.

— Това не е моя работа, казала осата. — Гледай и ще го познаешъ!

Тръгналъ пакъ Зѣплю. Вървѣлъ и зѣпалъ на вси страни и отминалъ безъ да забѣлѣжи раздавача. А той спѣлъ на сѣнка подъ едно дърво. А подъ глава, вмѣсто възглавница, билъ поставилъ чантата, въ която били заключени чудесни сънища и вълшебни новини. Нашиятъ Зѣплю съ прозѣвкаминалъ покрай това дърво...

По едно врѣме Зѣплю стигналъ до единъ огънь.

— Огънче, кажи ми дѣ се намиратъ магьосанитѣ врати? замолило се момчето.

— Да ти кажа. Хайде съ мене на пжтъ! казалъ огънътъ, запалилъ фенерчето си и се затичалъ напрѣдъ.